

Psihologia sonoluminică, o psihologie a lucidității

Psihosociolog MSc. Ionel Mohîrță

De mai mult timp mă frământă o întrebare!

Ce avea șamanul, străbunicul nostru al psihologilor, și noi nu avem? Știa mai multe decât noi? Cum putea percepe realitatea și să călătorească în realități multiple și noi nu? Cum era în stare să vindece doar prin puterea gândului? Are, gândul o asemenea putere? Am ajuns în secolul XXI și totuși, nu știm ce e gândul uman și puterile sale. De ce? De ce oare?

Suntem probabil *compozitorul* simfoniei vieții noastre, putem compune partituri de suferință, dar și de fericire, depinde de inspirație. Avem, totuși, libertatea de a alege. În sufletul nostru se oglindește un univers indestructibil al unirii intimităților și infirmităților proprii care se transpun în lumina pe care și-o trimit reciproc, mișcându-se într-o ordine clară pe un drum armonios.

În veșnicul pelerinaj către desăvârșire, nefericirea omului rezidă problematic în caracterul fragmentar al vieții și al cunoașterii sale, dar, măreția lui, stă în capacitatea de a ști că ființa lui este cognoscibilă. Ca să ieși din anonim, trebuie să trăiești neliniștea perspectivei misterului zilnic.

E adevărat că misterul nu e comod, te neliniștește. Dar dacă misterul ar fi absent, neliniștea metafizică a cunoașterii ar dispărea și omul ar deveni mineral. Funcția pozitivă a misterului este incitația spiritului nostru de a-l dezlega.

Trebuie să recunoaștem că nimic nu este atât de greu, încât să nu poată fi clarificat prin cercetare. A cerceta, înseamnă a încerca să răspunzi cu mijloace supermature la întrebări pe care și le pun copii. Este foarte gravă puterea obișnuinței, dar, nu învățăm pentru școală, ci pentru viață.

Pot, eu, să explic psihologia fără fizica cuantică? Cred că mi-ar fi foarte greu!

De ce s-au propus teorii cuantice pentru explicarea proceselor mentale? Fără îndoială, datorită faptului că întreaga cunoaștere neurobiologică, cu toate progresele mari pe care le-a cunoscut, nu a putut explica fenomenele cele mai delicate ale proceselor mentale, spre exemplu fenomenele de intenționalitate și, în general, fenomenele denumite *qualia*(calitatea experienței interne).

Unde înainte era granița științei, acum se pare că este centrul. Aducerea la suprafață a adevărilor ascunse în izvoarele veșnice ale existenței și vestirea lor este o necesitate pentru că adevărul așteptă să-i acordăm atenția necesară. Avem o imagine grandioasă a Cosmosului a cărui frumusețe și consistență ne îmbogățește în același timp mintea și inima, aducându-le într-o stare de rezonanță. Această cunoaștere a sinergiei spirituale, este de fapt, *cheia înțelegerii*.

Acum doi ani scriam un articol despre o nouă viziune asupra psihologiei, intitulat psihologia sonoluminică. De ce o psihologie sonoluminică? Pentru că ne

va ajuta să înțelegem fenomenele psihice mult mai profund, pentru că reușește să răspundă la întrebări care erau fără răspuns până acum, folosind adevăruri ale fizicii cuantice, ale teoriei cuantice a informației și ale geneticii și nu în ultimul rând pentru că până acum nu există o definiție a gândului fizic.

Psihologia sonoluminică vine să întregască zestrea psihologiei transpersonale și apare ca o descriere a lucidității, desigur cuvântul luciditate vine din latinescul *lucis* care înseamnă lumină.

Am considerat deci, necesar, de a îmbogăți conceptele psihologice pentru a face față noilor descoperiri privind informația psihică plasând acest nou proiect la confluența psihologiei cu fizica cuantică. Această idee mi-a venit atunci când am observat două fenomene cu profund caracter informațional ce au loc în corpul uman și anume lumina și sunetul. Definirea gândului prin lumină și sunet ne ajută să înțelegem ordinea ascunsă a realității profunde și este punctul unde religia și știința se întâlnesc. Probabil, că ați auzit până acum de biofotoni, de lumina neutrinică și de transformarea ultrasunetelor în biofotoni. Ce legătură au acestea cu ființa umană? Cu puțină răbdare și înțelegere, poate a venit timpul să aflăm.

Pentru a percepe și înțelege valurile de informații ale oceanului universului invizibil (câmpul de energie zero), unde psihismul se obiectivează, va trebui să cunoaștem superpoziția holomișcării printr-o viziune organică. Mecanica cuantică, sugerează, că lumea nu e un mecanism de ceas, ci mai degrabă un organism, e un lucru organic și extrem de interconectat, ce se extinde în spațiu și timp, iar, într-un astfel de mediu, ce cred despre comportamentul meu are un impact mult mai mare nu doar asupra mea, ci și asupra lumii, decât într-o lume clasică, deci, în mod fundamental, are legătură cu morala și etica: ceea ce gândesc influențează lumea!

A descrie natura și schimburile de informație - iată, după mine, noul scop al psihologiei și fizicii fundamentale. Reconstruirea pe baza noțiunii primare de informație a timpului, spațiului, respectiv a materiei, devin de asemenea sarcina, uriașă și năucitoare, a acestei noi fizici și psihologii.

Dacă putem să înțelegem natura informației psihice și să o încorporăm în modelul lumii fizice cu care lucrăm, atunci am făcut primul pas pe drumul care duce la înțelegerea realității obiective.

Universul e foarte ciudat! se pare că sunt două seturi de legi ce guvernează universal în lumea cotidiană, (1)clasică, în coordonatele spațiu-timp, lucrurile sunt guvernate de legile mișcării ale lui Newton stabilite... cu sute de ani în urmă și ele funcționează foarte bine pentru bile de biliard, ghiulele, pentru gravitație, totuși, când coborâm la o scară foarte mică, să spunem la nivelul atomului, un set diferit de legi preiau comanda, (2)acestea sunt legile cuantice, teoria cuantică, mecanica cuantică, și la acest nivel, particulele pot fi în mai multe locuri în același timp, se pot comporta ca și unde, împrăștiate spațial și temporal, pot fi interconectate la distanțe foarte mari, pot fi adunate în aceeași formă cuantică, într-o singură formă guvernată de o funcție ondulatorie iar demarcația, cortina dintre lumea cuantică și cea clasică este foarte misterioasă, este denumită „pliarea funcției de undă“ pentru că în lumea cuantică totul e în super-poziție, cu posibilități multiple iar în lumea

clasică aceste posibilități multiple se restrâng la anumite alegeri bine definite adică totul e într-un loc bine stabilit. Mecanica cuantică este de fapt comportamentul și manifestarea informației, ale potențialității undei de informație, unde de potențiali electroni, fotoni, neutrino și e important cuvântul „potențial“!

Informația este încorporată într-un semnificant material, într-un semnal fizic, energetic și radiant. Semnificația semnalului va fi reprezentată de conținutul informațional pe care ea îl poartă, de modul în care sunt produse și susținute anumite vibrații cu frecvențe specifice apte de a excita un receptor oarecare, reflectându-se activ sau pasiv în proprietățile acestuia. Mecanismul transmiterii semnalului îl reprezintă rezonanța. Acest nou model care se prefigurează pornește de la precizarea stării de agregare a informației psihice, a modului de arhivare și conservare a ei și ajunge la transferul de mesaje prin teleportarea unor anumite categorii de unde.

Acest nou proiect de psihologie cuantică, intitulat *psihologie sonoluminică*, fără să nege nici una dintre ramurile psihologiei universale își propune ca *obiect principal de studiu natura gândului și dinamica acestuia în sufletul uman*.

Conștiința sau *Trezirea Sinelui* poate fi definită și ca o exersare către performanță a simțurilor observatorului. Dar noi nu avem doar șase simțuri, ci 33 după unii autori (W. Alegretti, V. Vieira). Ar trebui să le cunoaștem și să le optimizăm.

În acest sens, în continuare, pentru o cunoaștere mai largă și precisă a acestor fenomene, este necesar să ne referim la o serie de descoperiri ale fizicii cuantice.

Fenomenul numit *coerență* descoperit în ziua de azi implică o stare sincronizată cvasi-instantaneu, cu conexiuni neconvenționale între părțile care alcătuiesc un sistem și între sisteme și mediul lor extern. Asemenea conexiuni par să se obțină peste toate distanțele finite și timpii finiți și ele sugerează faptul că „nonlocalizarea“ descoperită în domeniul microscopic al lumii cuantice se extinde în domeniile macroscopice ale vieții, minții și cosmosului. Natura apare azi ca fiind compusă dintr-o *ierarhie cuibărită* („nested“) de sisteme coerente conectate nonlocal. Coerența invariantă spațio-temporal ce iese azi la iveală în diverse domenii de observare și experimentare sugerează noi ipoteze fundamentale despre natura realității.

Saturarea energetică a organismului uman este asigurată de sinteza a trei câmpuri: *magnetic, coulombic și torsionic*. Acest ultim câmp conține întreaga informație despre Universul material, despre trecutul acestuia, despre prezentul și viitorul lui. O atenție deosebită și o studiere aprofundată sunt cerute de procesele de gândire, de receptare și de transmitere a informației, care, de asemenea, se produc pe fundamentul material al câmpului de torsiune. Astfel, solitonii torsionici din ADN reprezintă complexe torsiono-neutrinice ce dau mișcarea gândurilor. Acești solitoni torsionici prezintă trei aspecte: de vortex circular, pulsatoriu și au o interpretare ca branele, fiind soluții pentru diferitele teorii a supergravitației. Conform cu R.M.Kiehn, profesor de fizica la Univ. Houston (*Torsion and spin as topological coherent structures in plasmas*, 2001), câmpul de torsiune realizează

structuri coerente topologice în plasmă. Astfel, acest câmp, ordonează câmpul plasmatic sau columbic. În teoria interacțiunilor electro-torsionice, Shipov, arată că, unde există un câmp electromagnetic sau electrostatic, există întotdeauna și un câmp torsionic (Shipov G.I. „*Teoriya electrotorsionnyh vzaimodeistvii*“, Moscow, 1996).

Este de ajuns să ne gândim la sistemul laserelor biologice din ADN-ul uman ca să ne dăm seama de transmiterea informațiilor.

Pornind de la ideea că procesele mentale sunt procese informaționale, precum și de la principiul descoperirii naturii acestora, am îndrăznit să definesc Gândul fizic ca și concept fundamental al Psihologiei Sonoluminice.

Consider că psihologia trebuie să se conducă după un concept de bază concret ca și genetica (molecula ADN). Cu alte cuvinte, este necesar ca să existe un punct de plecare, reper, ca sprijin, pilon de bază concret, palpabil, al acestei științe. Care ar putea fi acesta? Conștiința? Inconștientul? Mintea? Sufletul? Spiritul?

Eu consider că acesta nu îl poate reprezenta decât *gândul*. Toate celelalte concepte enumerate au un grad de generalitate și nu se pot constitui într-un reper de bază. El, conține, complementaritatea dintre masculinitatea și feminitatea personalității noastre, ca unitate androgină ce conține mentalul nostru la un anumit moment dat. Cred că este deplasat de a despărți în ecuația psihicului, emoțiile și sentimentele de rațiune, deoarece ele se regăsesc în acesta. Nu am remarcat până acum în literatura de specialitate să se definească conceptul de gând din punct de vedere radiativ. Voi încerca în cele ce urmează să pun bazele și să explic acest concept în speranța unei definiții mai credibile. Dar, unde să căutăm?

În organismul uman și în jurul său există o radiație responsabilă de procesarea informației și care poate explica proprietățile psihismului. Ea se numește bioluminescență ultraslabă. Se pare că acest fenomen este responsabil în parte de formarea și dinamica proceselor mentale.

Din punctul meu de vedere, definiția **gândului fizic**, este următoarea:

Gândul fizic este o entitate energo-informațională (semnal), stabilă, dar emergentă, ce respectă superpoziția și înlănțuirea cuantică, conținând date organizate, o informație înțeleasă (cu valoare de semnificație), este legătura dintre materialitate și imaterialitate, capabilă să influențeze mediul înconjurător prin oscilațiile sale stabile, torsionic-solitonice, radiații electromagnetice, ultrasunete și particule neutrino. Este constituit din holograme sonoluminiscente învelite într-o undă torsiono-solitonice, sferă, ce reprezintă realitatea psihică la un anumit moment dat.

El reprezintă elementul de bază al psihismului uman pentru că este capabil de formarea reprezentărilor statice a realității individuale. Este responsabil, de asemenea, de conștiința de sine din cauza scintilațiilor sale constante. Comunicarea între gânduri se realizează nonlocal, adică aproape instantaneu, realizând reprezentările cinetice. Având în vedere vitezele superluminice ale gândului, el poate trece prin orice mediu considerat material. Conexiunile cu memoria (banca de date) și automat cu motivațiile

(trebuințe spirituale, fiziologice și învățate) se realizează nonlocal dând naștere la reacții comportamentale, motrice.

În momentul în care gândul ajunge în consonanță cu motivațiile (din banca de date) se naște voința, care elimină nehotărârea (neconcordanță între gânduri și banca de date), voința ca impuls de a porni la drum ca o sinergie a gândurilor cu banca de date(memoria, motivațiile). Ea transformă intenția (acțiunea gândului asupra memoriei) în acțiune (crearea de noi gânduri prin sinergie), chiar dacă se întrevăd dificultăți în obținerea lucrului dorit (programat prin sinergia dintre gânduri și banca de date).

Trupul, sufletul și timpul înlănțuite sunt scăldate etern într-un ocean de lumină și sunet, o uriașă hologramă sonoluminică, unde viața și moartea dă pământului lumi trecătoare. Căile luminii și ale sunetului ce penetrează corpul uman sunt în permanentă rezonanță cu profunzimi surprinzătoare ale conștiinței cosmice reprezentând punctul de plecare al conștiinței de sine și al scânteierilor noastre spirituale.

Vibrându-și simfonia, gândul zboară mereu ca o nălucă înspre comoara vechilor simboluri, luând puțin din cer și puțin din floare, puțin din credință și puțin din necredință, dând naștere la cuvinte pentru a mărturisi peste vreme înălțimea cugetării noastre.

Atâtea flori cresc în apele tăcute ale sufletului nostru și-și dezvelesc petele pe luciul conștiinței noastre: ele cresc din noi, dar noi le credem oglindiri din lumea dinafară. Există în noi ceva mai adânc decât noi înșine.... pentru că așa cum spunea poetul Ion Minulescu în poezia „Drum crucial“:

„Pe scara sufletului meu
M-am întâlnit cu bunul Dumnezeu -
Eu coboram mâhnit din conștiința mea,
Iar El urca surâzător spre ea!...
Și ne-am oprit la jumătatea scării
Încrucisându-ne în clipa-ntâmpinării
Săgețile perechilor de ochi ca de-obicei -
Ah! ochii Lui cum seamănă cu ochii mei!
Pe scara sufletului meu
M-am întâlnit din nou cu Dumnezeu -
El cobora solemn din conștiința mea,
Iar Eu urcam surâzător spre ea!...“

Oare, Dumnezeu este în afara noastră sau este peste tot? Suntem legați? Haideți să facem primul pas pe *scara* cunoașterii sufletului nostru! Să aflăm ființa care privește din spatele ochilor noștri și altor organe de simț. Atâta timp cât nu încetăm să urcăm, treptele nu se vor termina și sub pașii noștri care urcă, ele se vor înmulți la nesfârșit. Omul propune, Dumnezeu dispune. Mulți chemați, puțini aleși.

